

Ελεημοσύνη και Θεία Κοινωνία

Γιατί πώς δεν κοινωνεί ανάξια αυτός που παραμελεί εκείνον που πεινά; Αυτός που καταντροπιάζει εκτός του ότι παραμελεί; Γιατί, εάν το να μη ελεή κανείς τους φτωχούς αρκεί για να εκβάλλη από την βασιλεία του Θεού, ακόμη και αν είναι παρθένος κανείς, το να μην δίνη σ' αυτούς πλουσιοπάροχα (γιατί και οι πέντε παρθένες είχαν λάδι, αλλά δεν είχαν πολύ) το να κάνη κανείς τόσα άτοπα επί πλέον, σκέψου πόσο μεγάλο κακό είναι.

Ποια άτοπα; Θα πη κάποιος. Τί λες, ποιά άτοπα; Έγινες μέτοχος σε τέτοια τράπεζα και ενώ έπρεπε να είσαι πιο ήμερος από όλους και ίσος προς τους αγγέλους, έγινες πιο σκληρός από όλους• γεύθηκες δεσποτικό αίμα και ούτε έτσι αναγνωρίζεις τον αδελφό• και ποιάς συγνώμης θ' αξιωθής; Αλλά και αν δεν τον γνώριζες πριν από αυτό, από την τράπεζα έπρεπε να τον γνωρίσης και να ενδιαφερθής γι' αυτόν• τώρα όμως και την τράπεζα υποτιμάς, θεωρώντας ανάξιο των δικών σου φαγητών αυτόν που καταξιώθηκε να μετέχη σ' εκείνην.

Δεν άκουσες πόσα έπαθε εκείνος που απαιτούσε τα εκατό δηνάρια; Πώς δηλαδή, ενώ του χαρίσθηκε το χρέος, με την συμπεριφορά του έκανε άκυρη την δωρεά; Δεν αντιλαμβάνεσαι ποιός ήσουν και ποιός έγινες; Δεν θυμίζεις στον εαυτό σου, ότι, από αυτόν που είναι φτωχός σε χρήματα, είσαι πολύ φτωχότερος σε κατορθώματα ,γιατί είσαι γεμάτος από αμέτρητες αμαρτίες; Αλλ' όμως από όλα εκείνα σε απάλλαξε ο Θεός και σε κατέστησε άξιο τέτοιας τραπέζης• εσύ όμως ούτε έτσι γίνεσαι φιλανθρωπότερος. Λοιπόν τίποτε άλλο δεν απομένει παρά το να παραδοθής και συ στους βασανιστές.

Αυτούς τους λόγους ας ακούσουμε και μεις όλοι, όσοι εδώ μαζί με πτωχούς

προσερχόμαστε στην ιερή αυτή τράπεζα, όταν όμως εξερχώμαστε, δεν θέλουμε ούτε να τους δούμε, αλλά και μεθούμε και περιφρονούμε όσους πεινούνε• γι' αυτά κατηγορούνταν τότε και οι Κορίνθιοι. Και πότε γίνεται αυτό; Θα πη κάποιος. Πάντοτε, αλλά κυρίως στις εορτές, οπότε δεν έπρεπε να συμβαίνει περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Γιατί τότε μετά την θεία κοινωνία ακολουθεί μέθη και παραμέλησις των πτωχών. Και ενώ έχεις μεταλάβει του αίματος και είναι για σένα καιρός νηστείας και προσευχής, εσύ μεθάς και ξεφαντώνης. Και όταν μεν τύχη να γευθής κάτι εύγευστο, προφυλάσσεις τον εαυτό σου, ώστε να μη βλάβης την γεύσι του προηγούμενου με κάποιο φαγητό όχι εύγευστο• εδώ όμως ενώ έχεις τραφεί με άγιο Πνεύμα, μετά από αυτό παραδίνεσαι σε σατανική απόλαυσι.

Σκάψου, όταν οι απόστολοι μετέλαβαν στο ιερό εκείνο δείπνο, τί έκαναν; Δεν τράπηκαν σε προσευχές και υμνωδίες; Δεν παραδόθηκαν σε ιερές αγρυπνίες και στην μεγάλη εκείνη και γεμάτη από σοφία διδασκαλία; Γιατί τα μεγάλα και παράδοξα τότε δίδασκε και παρήγγελε σ' αυτούς, όταν έφυγε ο Ιούδας, για να φέρη αυτούς που επρόκειτο να τον σταυρώσουν. Δεν άκουσες πως και οι τρεις χιλιάδες πιστοί που μετείχαν στην κοινωνία επέμεναν συνέχεια σε προσευχή και την διδασκαλία, κι όχι σε μέθες και ξεφαντώματα; Ενώ εσύ πριν μεταλάβης, νηστεύεις, για να φανείς οπωσδήποτε άξιος της κοινωνίας, όταν όμως μεταλάβης, ενώ πρέπει να εντείνης την προσπάθεια, για να μείνεις καθαρός, καταστρέφεις τα πάντα. Και όμως δεν είναι το ίδιο να παραμένης καθαρός πριν και μετά την θεία Κοινωνία.

Διότι πρέπει βέβαια και πριν και μετά να διατηρήσαι καθαρός• κυρίως όμως όταν υποδεχθής τον νυμφίο• πριν μεν από αυτό για να αξιωθής να μεταλάβης, μετά όμως την μετάληψι, για να μη φανής ανάξιος αυτών που έλαβες.

Τί λοιπόν; Πρέπει να νηστεύουμε μετά την Θεία Μετάληψι; Δεν λέγω αυτό, ούτε αναγκάζω. Βέβαια καλό είναι αυτό, όμως δεν σας βιάζω σ' αυτό, αλλά συμβουλεύω να μη παραδίδεσθε με απληστία σε απόλαυσι. Γιατί εάν ποτέ δεν πρέπει να παραδινώμαστε σε απολαύσεις, και αυτό το δήλωσε ο Παύλος, όταν είπε ότι, «Εκείνη όμως που ζει σε απολαύσεις έχει πεθάνει, αν και βρίσκεται στην ζωή» (Α΄ Τιμ. 5, 6) , πολύ περισσότερο θα πεθάνη τότε. Εάν λοιπόν, η απόλαυσις στην γυναίκα είναι θάνατος, πολύ περισσότερο στον άνδρα• και εάν αυτό καταστρέφη σε άλλον καιρό, πολύ περισσότερο μετά την κοινωνία των μυστηρίων. Εσύ όμως, ενώ έλαβες άρτο ζωής, πράττεις έργο θανάτου και δεν φρίττεις; Δεν γνωρίζεις πόσα κακά εισέρχονται στον άνθρωπο από την απόλαυσι; Γέλοιο παράκαιρο, λόγοι άτακτοι, αστειότητα γεμάτη από την καταστροφή, φλυαρία ανόητη και τα άλλα που δεν είναι καλό ούτε και να τα αναφέρουμε. Και αυτά τα κάνεις, ενώ έχεις απολαύσει την τράπεζα του Χριστού, κατά την ημέρα εκείνη που αξιώθηκες να αγγίσης με την γλώσσα σου τις σάρκες Του.

Τι να κάνω, λοιπόν, για να μη γίνωνται αυτά; Συλλογίσου την δεξιά σου, την γλώσσα, τα χείλη, τα οποία έγιναν πρόθυρα, για να έλθη μέσα σου ο Χριστός. Σκέψου την ώρα που προσέρχεσαι και, ενώ έχεις παραθέσει τράπεζα υλική, ύψωσε

τον νου σε εκείνην την τράπεζα, στο κυριακό δείπνο, στην αγρυπνία των μαθητών την ιερή εκείνη νύκτα.

Μάλλον δε, ΕΑΝ κανείς εξετάση με ακρίβεια, και η παρούσα ζωή είναι νύκτα. Ας αγρυπνούμε λοιπόν μαζί με τον Δεσπότη, ας οδηγηθούμε σε κατάνυξι μαζί με τους μαθητές. Είναι καιρός για προσευχές, όχι για μέθη, πάντοτε βέβαια, περισσότερο όμως κατά την εορτή. Γιατί η εορτή γι' αυτό γίνεται, όχι για ν' ασχημονούμε, όχι για να συγκεντρώνουμε αμαρτήματα, αλλά για να εξαλείψουμε και αυτά που υπάρχουν.

Και γνωρίζω βέβαια ότι άδικα τα λέω αυτά, αλλά δεν θα παύσω να τα λέω. Γιατί, και αν δεν υπακούσετε όλοι, οπωσδήποτε όμως ούτε θα παρακούσετε όλοι, μάλλον όμως, και αν όλοι παρακούσετε, για μένα βέβαια θα είναι μεγαλύτερος ο μισθός, για σας όμως μεγαλύτερη η αμαρτία.

Για να μη γίνη λοιπόν μεγαλύτερη η αμαρτία, γι' αυτό δεν θα παύσω να σας τα λέω• ίσως, λοιπόν, ίσως στην συνέχεια να σας προσβάλω. Γι' αυτό παρακαλώ, για να μην κάνουμε αυτά να μας κρίνουν, ας βρέξουμε τον Χριστό, ας τον ποτίσουμε, ας τον ντύσουμε. Αυτά είναι άξια εκείνης της τραπέζης. Άκουσες ύμνους ιερούς, είδες γάμο πνευματικό; απόλαυσε βασιλική τράπεζα; γέμισες από άγιο Πνεύμα; συνέψαλες με τα Σεραφείμ; έγινες κοινωνός των ουρανίων δυνάμεων; Μη απορρίψης τόση χαρά, μη διασκορπίσης τον θησαυρό, μην ανοίξης την θύρα στη μέθη, την μητέρα της θλίψεως την χαρά του διαβόλου, που γεννά αμέτρητα κακά. Γιατί και ο ύπνος, που προέρχεται από εδώ, είναι όμοιος με τον θάνατο, και οι κεφαλόπονοι και οι νόσοι και η λησμοσύνη, και είναι εικόνα νεκρότητας. Άλλωστε, ενώ δεν θα ήθελες να συναντήσης μεθυσμένος κάποιον φίλο, τολμάς, πες μου, τη στιγμή που έχεις μέσα τον Χριστό, να παραδοθής σε τόση μέθη; Αλλ' αγαπάς την απόλαυσι; Λοιπόν, γι' αυτό σταμάτησε να μεθάς. Διότι και εγώ θέλω ν' απολαμβάνης, αλλά την αληθινή απόλαυσι, η οποία ποτέ δεν μαραίνεται. Ποια είναι λοιπόν η αληθινή απόλαυσις, η οποία και ανθεί αιώνια; Κάλεσε για γεύμα τον Χριστό, δώσε σ' Αυτόν από τα δικά σου, μάλλον δε από τα δικά Του• αυτό δίνει την απέραντη και συνεχώς ακμαία ηδονή. Ενώ τα αισθητά δεν είναι τέτοια αλλά, μόλις εμφανισθούν, εξαφανίζονται και αυτός που απόλαυσε δεν θα είναι καθόλου καλύτερα από αυτόν που δεν απόλαυσε, μάλλον δε και χειρότερα θα είναι. Διότι, ο μιν ένας κάθεται σαν να βρίσκεται σε λιμάνι, ενώ ο άλλος, αφού δεχθή κάποιον ορμητικό χείμαρρο και πολιορκία από νόσους, δεν μπορεί ούτε να υποφέρει αυτήν την ζάλη. Για να μην γίνουν λοιπόν αυτά, ας φροντίζουμε να υπάρχη το μέτρο σε όλα. Διότι έτσι θα διατηρήσουμε και την υγεία του σώματος και την ψυχή θα έχουμε σε ασφάλεια και από τα παρόντα θα απαλλαγούμε, από τα οποία αφού απαλλαγούμε όλοι, είθε να επιτύχουμε την βασιλεία, με την χάρι και φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, στον Οποίον ανήκει η δόξα στους αιώνες των αιώνων. Αμήν.

(Εις την Α΄ προς Κορινθίους, ΚΖ΄, ΕΠΕ, 18 Α, 202-210.

Πηγή: «ΜΕΤΑΝΟΙΑ , ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ, ΝΗΣΤΕΙΑ, ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ»
ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Χρυσοστομικός Άμβων

ΣΤ´»

2^η Έκδοσις

(Επηυξημένη και βελτιωμένη)

Έκδοσις: Συνοδία Σπυρίδωνος Ιερομονάχου

Νέα Σκήτη Αγ. Όρους

2008

Πηγή: eisdoxantheou-gk.blogspot.gr